



JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 1. april 2009
Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2005-7002-0007
Dok.: JNW40177

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 27 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om visse forbrugeraftaler (Bindingsperiode og opsigelsesvarsel i løbende forbrugerkontrakter) (L 97), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 27. marts 2009.

Brian Mikkelsen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 27 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af lov om visse forbrugeraftaler (Bindingsperiode og opsigelsesvarsel i løbende forbrugerkontrakter) (L 97):

”Vil ministeren kommentere henvendelsen af 23/3-09 fra Det Danske Klasselotteri, jf. L 97 – bilag 9?”

Svar:

Klasselotteriet har ved brev af 23. marts 2009 skrevet til Folketingets Retsudvalget og dels anmodet om foretræde for udvalget, dels knyttet en række bemærkninger til lovforslaget.

Klasselotteriet giver udtryk for den opfattelse, at det ikke vil være i forbrugers interesse, hvis loven kommer til at omfatte lotteriets kontinuerlige salg af lodder. Det bør derfor efter Klasselotteriets opfattelse fremgå af lovforslaget, at det ikke gælder for kontinuerlige aftaler, hvor kunden selv aktivt ved aftalens indgåelse har kunnet vælge den periode, aftalen skal gælde for.

Indledningsvis skal det bemærkes, at formålet med lovforslaget navnlig er at forbedre forbrugerbeskyttelsen i forbindelse med løbende kontraktforhold, hvilket også omfatter kontinuerlige aftaler, således at forbrugere normalt ikke bindes af langvarige kontrakter, som det på tidspunktet for aftalens indgåelse er vanskeligt at overskue konsekvensen af. Det fremgår således af lovforslagets § 1, nr. 1 (forbrugeraftalelovens § 25, stk. 1), at en forbruger som udgangspunkt kan opsiges en aftale om løbende levering af varer eller tjenesteydelser med 1 måneds varsel til udgangen af en måned, når der er gået 5 måneder efter aftalens indgåelse.

I besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål nr. 7 vedrørende lovforslaget har Justitsministeriet nærmere gennemgået, hvilke betingelser der skal være opfyldt, hvis der i et eksisterende kundeforhold skal kunne indgås en ny aftale, som medfører, at forbrugeren kan blive forpligtet af en ny bindingsperiode.

Det fremgår således af besvarelsen, at hvis en erhvervsdrivende ønsker at binde en forbruger for en ny 6 måneders periode, skal der være tale om en ny aftale. Er der tale om en forlængelse/fortsættelse af en eksisterende aftale, følger det af lovforslaget, at der ikke med bindende virkning for forbrugeren kan aftales en ny bindingsperiode.

Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, kan der, hvis en aftale af en på forhånd fastlagt varighed forlænges, opstå spørgsmål om, hvorvidt forlængelsen skal anses som en ny aftale med deraf følgende mulighed for ny bindingsperiode, eller om den må opfattes som en fortsættelse af det allerede eksisterende aftaleforhold.

Om en aftale er af den ene eller anden karakter, må afgøres konkret. Der kan også i den forbindelse henvises til besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål nr. 7 vedrørende lovforslaget, hvor der er anført eksempler på aftaler, der typisk må anses som et nyt aftaleforhold med mulighed for en ny bindingsperiode, og aftaler, der normalt vil skulle betragtes som en fortsættelse af den oprindelige aftale. Forlænges aftalen automatisk, hvis forbrugeren ikke opsiger den, bør aftaleforholdet således efter Justitsministeriet opfattelse anses som en fortsættelse af den oprindelige aftale. Dette gælder, uanset hvilken type aftale der er tale om, og således også aftaler om spil.

Udgangspunktet om, at en forbruger skal kunne opsige en aftale om løbende levering af varer eller tjenesteydelser med 1 måneds varsel til udgangen af en måned, når der er gået 5 måneder efter aftalens indgåelse, fraviges bl.a. ved bagatelgrænsen i lovforslagets § 1, nr. 1 (forbrugeraftalelovens § 25, stk. 2, 2. pkt.). Det fremgår heraf, at udgangspunktet ikke gælder ved aftaler, som vedrører varer eller tjenesteydelser, som skal leveres senest et år efter aftalens indgåelse, hvis den samlede pris for de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af aftalen, ikke overstiger 2.000 kr., og den fulde betaling skal ske senest 14 dage efter aftalens indgåelse. Om denne bagatelgrænse henvises i øvrigt til besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål nr. 1 og 5 vedrørende lovforslaget.